

နင်းသွေးသဒ္ဒါ

My blood Flower

Chapter -1

(AN-အပြင်မှာ မရှိတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ကမ္ဘာလေးထဲ အလည်တစ်ခေါက်လောက် ခေါ်သွားချင်ပါတယ်။ လိုက်မယ်မလား စမယ်နော်)

ဖုန်းရှင်းရင်း။ အထက်တန်းစား မိသားစုမှ မွေးဖွားသူတစ်ဦး။ အဖေက UKမှာ စီးပွားရေးနှင့် အခြေချနေပြီး အမေက Japan မှာ ကုမ္ပဏီထောင်ထားသည်။ အသက်၁၅နှစ် အရွယ်လောက်က စပြီး မိဘနဲ့ ကင်းကွာခဲ့ရ၏။

ကြီးမား၍ ခမ်းနားသော ဖုန်းအိမ်တော်ထဲ ဖုန်းရှင်းရင်း၊ အိမ်တော်ထိန်းချောင်၊ ထမင်းချက် အဒေါ်တစ်ယောက်နှင့် အိမ်အကူမိန်းကလေးသုံးယောက်၊ ခြံစောင့်အမျိုးသား နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ။

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲ ပန်းမျိုးစုံအား အကွက်ချကာ စိုက်ထားပြီး အိမ်တော်ဘေးတွင် လည်း မေပယ်ပင်များ တန်းစီလျက် ရှိနေသည်။ ။ ကြွေကျနေသော အရွက်ကလေးများက လှပသော ပန်းခင်းလမ်းလိုလို ဆေးသား ကောင်းကောင်း နဲ့ ဆွဲထားသော ပန်းချီကား တစ်ချပ်လို လှချင်တိုင်း လှနေတော့၏။

ဖုန်းရှင်းရင်းက အားလုံးအပေါ် နွေးနွေးထွေးထွေးပဲ ဆက်ဆံပေးသည်။ ။ မိမိနှင့် အတူနေသူများအား မိသားစုလို သဘောထားသလို လိုအပ်လျှင်လည်း အချိန်မရွေး ကူညီပေးတတ်သော ရိုးသားဖြူစင်သော

ကောင်လေးတစ်ယောက်။

အိမ်အပေါ်ဆုံးထပ်က လာသော သီချင်းသံ။

"အွန်း ..."

အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် စောင့်ပုံထဲက လက်ဖြူဖြူ သွယ်သွယ်လေး ထွက်လာပြီး ခုတင်ဘေးစားပွဲရှိ ဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်သည် ။

"ဖုန့် ... ရှင်း ... ရင်း ..."

တစ်လုံးစီ အော်လိုက်သော ပြလန်နေသော ဖုန်းထဲကအသံကြောင့် ရှင်းရင်း ဖုန်းနဲ့ နားကို ခဏခွာလိုက်ရသည် ။ မျက်လုံးက ဖွင့်မရသေးတာကြောင့် ဖုန်းကိုပြန်ကပ်၍

"ဘာလဲကွာ ..."

"မင်းအသံက ... ဟေ့ကောင် ... မင်းအိပ်နေတုန်းလား"

"အင်းလေ ..."

"ဘာအင်းလေလဲ ... ဒီနေ့ဘာနေ့လဲ ..."

"ဘာနေ့ ... ဟင် ..."

ခြေတွေကော လက်တွေပါ ယောက်ယက်ခတ်နေအောင် မြောက်ကာ ငုတ်တုတ်ထထိုင်မိ သွားသည် ။ စားပွဲပေါ်က နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့

"6နာရီ ... ဟာ ..."

"ဟာမနေနဲ့ ... ငါထင်တယ် ... မင်းပြာကျအောင် အိပ်တော့မယ်ဆို

တာ ..."

"ငါမေ့နေတာကွ ..."

"အေးမေ့ ... သေအောင်မေ့ ..."

"မင်းအသင့် ပြင်ပြီးပြီလား"

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ထျန်ကျီအား မေးရင်း သူလည်း ခုတင်ပေါ်က ခုန်
ချလိုက်သည်။ ။

"ငါမနက်စာတောင် စားနေပြီ"

"ငါပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ် ... ဒါပဲနော် ..."

"အင်း"

ဖုန်းချပြီးသည် နှင့် စာရေးစားပွဲဆီ ပြေးသည်။ ။ စားပွဲပေါ်က ကွန်ပျူ
တာအား ဖွင့်လိုက်ပြီး မီးဖိုဆောင်နှင့် ဆက်သွယ်ထားသော ခလုတ်တစ်
ခုကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ ထိုခလုတ်က မီးဖိုဆောင်ထဲက အသံစက် တစ်ခု
ကို ချိတ်ဆက်ထားကာ ဖုန်းရှင်းရင်းက သူစားချင်တာကို အမြဲလိုလို အိပ်
ခန်းကနေ အေးဆေး မှာ နေရုံပင်။

"ဒေါ်လေး ... ကျွန်တော့်အတွက် မနက်စာ ပြင်ပေးထားပါ ... ပြီး
တော့ ထမင်းထုပ်ကော ..."

ထို့နောက် ဖုန်းဖွင့်ကာ ဧည့်ခန်းထဲက အိမ်တော်ထိန်း ချောင်ဆီသို့။

"အမိန့်ရှိပါ သခင်လေး ..."

"လာပြန်ပြီလား"

"နှုတ်ကျိုး နေလို့ ပါဗျာ ... သခင်လေး ဘာလိုအပ်လို့ လဲ"

"ကျွန်တော်ဒီနေ့ ခရီးတစ်ခု သွားစရာရှိတယ် ကျွန်တော့်ကို အဝတ် အစားထုပ်လေး ပြင်ပေးလို့ ရမလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်အခု လာပါပြီ ..."

ဦးလေးချောင်က အထုပ်ပြင်တာ တော်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ခိုင်းရတာ။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေး ရှင်းရင်း အပြင်က ထမင်းကို သိပ်မစား တတ်ပါ။ ဒေါ်လေး ချက်တာလောက် ခံတွင်းမတွေ့။ ဒါတောင် ခရီးသွား ရင် ဘယ်လိုစားရမလဲ မသိသေး။

ဖြစ်နိုင်ရင် ဒေါ်လေးကိုပါ ခေါ်သွားချင်တာ ကျောင်းက သုတေသန လုပ်ဖို့ အတွက် သွားတာ ဖြစ်နေလို့ ။ ရေချိုးပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ဦး လေးချောင်က သူ့အတွက် အဝတ်ထုပ် ပြင်ထားပြီ။

ဦးလေးချောင် အသင့်ပြင်ထား ပေးသော ဝတ်စုံကို ကောက်ဝတ် လိုက်သည် ။ အပေါ်ကနေလည်း အဖြူနဲ့ မီးခိုးရောင် စပ်ထားသော အပေါ်ထုပ် အရှည်ကိုပါ ဝတ်လိုက်၏။

"သခင်လေး ... ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ပန်းမြို့တော်ကျွန်းကို သုတေသနလုပ်ဖို့ သွားမှာ လေ ..."

"ပန်းမြို့တော်ကျွန်း ..."

ဦးလေးချောင်က တအံ့တဩကြီး ပြောတော့ ဖိနပ်ကြိုးချည်နေတဲ့ ဖု န်ရှင်းရင်း ခေါင်းမော့ကြည့် လိုက်၍

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..."

"အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၅၀၀လောက်က ရေအောက်မြုပ်သွားတဲ့

မြို့ မဟုတ်လား"

"ဦးလေးချောင်က စိတ်ဝင်စားနေပုံပဲ ... ဟုတ်တယ် ... အဲဒီနေရာ ရေကျသွားပြီး ကတည်းက နိုင်ငံ တော်တော်များများက ကျောင်းသား တွေရဲ့ သုတေသန ဓာတ်ပေါင်းဖို့ကြီး ဖြစ်နေတာလေ ... အခု ကျွန်တော် တို့ လည်း အဲဒီကိုသွားရမှာ ..."

"အင်း ..."

ဦးလေးချောင် အသံက တိမ်ဝင်သွားရာ

"ဦးလေးချောင် ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..."

"ဦးလေး သက်တော်စောင့်တွေ ထည့်ပေးလိုက်ရဦး မလား"

"ဟာ ... ဦးလေးချောင်က အတင်းတွေ စိတ်ပူနေပြန်ပြီ ... ကျွန်းမှာ ကျောင်းက စီစဉ်ပေးတဲ့ လုံခြုံရေးတွေလည်း ရှိနေပါတယ် ... တအားစိတ်မပူနဲ့ ..."

"ဟုတ်ပါပြီ ... အစစအရာရာ သတိထားနော်"

"ဟုတ်"

ဦးလေးချောင် လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲကာ အရင်ထွက်သွားသည်။ ။ ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတွေ ပျော်မြူးနေသော နေရာအဖြစ် နာမည်ကြီးနေသောကြောင့် ဦးလေးချောင်က စိတ်ပူနေတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ စိတ်မပူပါဘူး။ ကရာတေး ဆရာသမား ထျန်ကျိတစ်ယောက်လုံး ပါသည် လေ။

စားပွဲပေါ်က ဖုန်းကိုကောက်ယူကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ သူကိုယ်ပိုင် ဆောင်ထားသော သေနတ် တစ်လက်ကိုလည်း ပိုးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ ဘယ်လို အန္တရာယ်တွေ ရှိနေလည်း မသိနိုင်ဘူး

ကာကွယ်တဲ့ အနေနဲ့ ထည့်သွားရမည်။ အောက်ထပ်ရောက်တော့ ထမင်းစားခန်းမှာ အသင့်ပြင်ထားသော နံနက်စာအား အားရပါးရ စား ပစ်လိုက်သည် ။ ထမင်းထုပ်အား ဆွဲယူကာ ကားထဲထည့်လိုက်၏။

ဦးလေးချောင်က မောင်းသူနေရာက ဝင်ထိုင်ရင်း

"ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ သခင်လေး ..."

"ဆိပ်ကမ်းကို ..."

"ကောင်းပြီ"

ကားထဲ ရောက်သည် နှင့် နားကြပ်တပ်ကာ သီချင်းနားထောင်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည် ။ ဆောင်းအဝင် ဖြစ်သောကြောင့် နှင်းမှုန့်မှုန့်လေး များ ကျဆင်းလျက်။ ရှင်းရင်း ကားမှန်အားမှီရင်း မေးမည်အလုပ်

"ဖုန်းရှင်းရင်း ..."

ခေါ်သံကြောင့် မျက်လုံးက ဆတ်ဆို ပွင့်လာသည် ။ ဦးလေးချောင် ခေါ်တာလားလို့ ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဦးလေးချောင်က သူ့အာရုံနဲ့ သူ ကားမောင်းနေလေရဲ့ ။ နားကြားမှားသည် အထင်နှင့် ပြန်မှေးမယ် လုပ် တော့ ထပ်ကြားရပြန်သည် ။

"ဖုန်းရှင်းရင်း ..."

မှီထားလျက်က ငုတ်တုတ်ထထိုင်မိ သွားသည် ။ ဖုန်းဖွင့်ကြည့် လိုက် တော့လည်း ဘယ်သူမှ ဖုန်းမခေါ်ပါ။

("ငါ့ကိုဘယ်သူ ခေါ်နေတာလဲ")

နားကြပ်တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး

"ဦးလေးချောင် ..."

"ဟင်"

"ကျွန်တော့်ကိုခေါ်လား"

"မခေါ်ပါဘူး ... သခင်လေး ..."

"ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်နေသလိုပဲ"

"ဟင်"

("အသံက မသဲကွဲပေမဲ့ ငါ့နာမည်ကိုခေါ်နေတာပါ")

ဦးလေးချောင်က ရယ်လျက်

"သခင်လေး ညက အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တယ် ထင်တယ်"

ရှင်းရင်လည်း ပြန်ပြီးပြရင်း နားကြပ်သာ ပြန်တပ်ထားလိုက်သည် ။ တကယ်တော့ ဦးလေးချောင် ပြောသလို သူအိပ်မက်ဆိုး မမက်ခဲ့ပါ။ သူအိပ်မက် လှလှလေး မက်ခဲ့တာပါ။ မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်ပေါ့။

အဲဒီမိန်းကလေးက ဆံပင်ရှည်ရှည် အသားဖြူဖြူ၊ မျက်လုံးလေးတွေ က ဝိုင်းစက်နေပြီး နီရဲရဲ နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း စွဲမက်ဖွယ်ကောင်း သည် ။ ထိုမိန်းကလေးက ပန်းခင်းအလယ်မှာ ရပ်နေ၍ သူ့ကိုပြီးပြနေ သော ပုံရိပ်ပင်။

သူတွေ့နေမိတုန်း နားထဲသို့ အသံတစ်သံက ဝင်လာသည် ။

"သူသွားနေပြီ"

"ဟုတ်တယ် ... သူသွားနေပြီ"

လူနှစ်ယောက် စကားပြောနေသည့် အတိုင်းပင်။ ရှင်းရင် ဆတ်ဆို

ထပြီး ဘေးဘက်ကို ကြည့်လိုက်ပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ရှိမနေ။ သူထင်
ထင်ရှားရှား ကြားနေရပါသည် ။ လှည့်ပတ်ရှာပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့
။

Chapter -2

ထိုအသံက သူ့အနားကပ်ကာ ပြောနေသလိုပင်။ ကားမှန်နားကပ်၍
ဘေးကားတွေဆီ ချောင်းကြည့်သည် ။ ကားတွေက သူ့ဘာသာ သွားနေ
သည် ။ သူ့ကားနားလည်း လာမကပ်ကြ။

မကြာခင်မှာ ပင် ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။ ဦးလေးချောင်က
အထုပ်ကို သင်္ဘောပေါ်ထိ လိုက်ချပေးပြီးမှ ပြန်သွားခဲ့၏။ ကျောင်းအတွ
က် သီးသန့်ငှားထားသော သင်္ဘောဖြစ်သောကြောင့် သင်္ဘောပေါ်တွင်
ကျောင်းသားများ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားနေကြသည် ။

သင်္ဘောထိပ်ပိုင်းဆီ လျှောက်လာတော့ ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ် ထိုင်နေတဲ့
ထျန်ကျိုကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

"ထျန်ကျို ..."

"ရှင်းရင် ... လာ ..."

"မင်းဒီမှာ ဘာထိုင်လုပ် နေတာလဲ"

Laptop တစ်လုံး ပေါင်ပေါ်တင်လျက် keyboardပေါ်တင်ထားသော
လက်ချောင်းလေးတွေက လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနေသည် ။ ဖုန်ရှင်းရင်းလ
ည်း ဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး

"မင်း ..."

"ငါတို့ အခု သွားမယ့်နေရာက ဒဏ္ဍာရီထဲက ပန်းမြို့တော် ..."

"အော် ... မင်းက အဲဒီမြို့တော်အကြောင်း ရှာနေတာလား"

"အင်း ... ဒီမှာ ကြည့် ..."

သူ့saveယူထားသော ပုံတစ်ခုအား ပြလိုက်သည် ။ မှော်ဝင်နေသာ ပန်းလိုလို တကယ့်ဒဏ္ဍာရီထဲက ပန်းတစ်ပွင့်လိုပင်။ လင်းလတ်နေပြီး စက်ဝန်းသဏ္ဌာန် အကာအရံ တစ်ခုလည်း ဖုံးအုပ်ထားသေးသည် ။

ဖုန်းရှုန်းရင်း screenပေါ် လက်ထောက်လိုက်ပြီး

"အဲဒါ ဘာလဲ ..."

"မှော်ပန်းတဲ့ ..."

"မှော်ပန်း ..."

"ဟုတ်တယ် ငါရှာတွေ့သလောက်တော့ သူကပန်းမြို့တော်ရဲ့ ရတနာတစ်ခုတဲ့ ... ပန်းမြို့တော် ရေအောက်မြုပ်သွားတော့ အဲဒီပန်းကနေ ပန်းဝတ်ဆံလေး ကျန်နေခဲ့တယ်တဲ့ ... ဒါပေမဲ့ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့ဘူး"

ထျန်ကျိက နောက်ပုံတစ်ခုကို ရွှေ့ပြလိုက်ပြီး

"ဒါငါ့ကို ချီလျန် ပို့ပေးထားတာ"

ချီလျန်ဆိုတာ သူတို့ ရဲ့ သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးဖြစ်သည် ။ သူမကလည်း ချမ်းသာသော မိသားစုမှ မွေးဖွားလာသူ။ ပြည့်စုံသောကြောင့် ဘယ်အရာမဆို သူမအတွက် လိုလေစိတ်မရှိ။

သေချာ ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ပုံ။

"သူကဘယ်သူလဲ"

"သူကပန်းမြို့တော်ရဲ့ ဘုရင်မလေ ..."

"ဪ ..."

"ပန်းမြို့တော်က အရင်ကအရမ်း လှတယ်ဆိုပဲကွ ... မိုးအုပ်နေရင် တောင် ပန်းတွေနဲ့ လှနေတတ်သလို မြူစိုင်းနေရင်းလည်း အရမ်းလှတယ်လို့ ဒဏ္ဍာရီထဲမှာ ပြောကြတယ် ..."

"မင်းကအဲဒါတွေ ယုံတယ်ပေါ့ ..."

"မင်းကလည်း ကွာ ... တခြား နိုင်ငံတွေလည်း သွားကြတာပဲ ... သွားတဲ့ သူတိုင်းက ပန်းမြို့တော်ရဲ့ ဒဏ္ဍာရီကို ယုံသွားကြတာချည်းပဲ ..."

"ဒါနဲ့ ... ပန်းမြို့တော်က ရေအောက်ကို ဘယ်လိုလုပ် မြှုပ်သွားရတာလဲ"

"ပင်လယ်နတ်ဘုရားက ကျိန်စာတိုက်လိုက်တယ် ဆိုတာပဲ သိကြတယ် ... ဘာအကြောင်းကြောင့် လဲ ဆိုတာတော့ဘယ်သူမှ မသိဘူး ..."

ဖုန်းရှန်းရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်လုံးဖြင့် လျှောက်ကြည့်လိုက်သည် ။ ကျောင်းသားများက ပန်းမြို့တော်၏ ဒဏ္ဍာရီအကြောင်းကိုသာ တဖွဖွနှင့် ပြောနေ၏။ ပင်လယ်လေကို ရှူရှိုက်ကာ ပင်လယ်အလှကို ခံစားနေသူက ခပ်ရှားရှားရယ်။

"ထျန်ကျိ ..."

"ဟင် ..."

"အခုအချိန်ကော အဲဒီမြို့တော်က လှနေဦးမှာ လား"

"အဲဒီနေရာကို အမေရိကန်က တာဝန်ယူထားတာလေ ဟိုတယ်"

လည်း ရှိတယ် သူတို့ နေရာ တော်တော်များများကို ပြင်ဆင်ထားတယ်
ပြောတာပဲ မူရင်း မြို့တော်လောက်တော့ မလှဘူးလို့ ပညာရှင်တွေက
ပြောတယ် ..."

"ဘယ်သူပြောလဲ"

"အဲဒီခေတ်က ပန်းချီကားတွေ ကျန်ခဲ့တယ်လေကွာ ..."

ထျန်ကျိက ဘေးဘက် လူရှိမရှိ အရင် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

"ထူးဆန်းတာ တစ်ခုရှိတယ် ..."

"ဘာလဲ"

"အဲဒီကျွန်းကို လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ခါပဲ သွားခွင့်ရှိတယ်တဲ့ ... အဲ
ဒီလူဟာ နောက်တစ်ခေါက်သာ သွားမိရင် ပန်းမင်းသမီးက ဖမ်းစားတ
ယ်ဆိုတဲ့ ကောလာဟလတွေလည်း ထွက်တယ်ကွ ..."

"ဟင် ..."

မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဖုန်ရှုန်းရင်းက ဆက်မေးလိုက်သည်။ ။

"အဲဒါတွေ တကယ် ရှိလို့ လားကွာ ..."

"ကျစ် ..."

ကျစ်တစ်ချက် စုပ်ယူလိုက်ပြီး ဖုန်ရှုန်းရင်း လက်မောင်းကို ရိုက်ကာ

"မင်းမသိလို့ နော် ... အဲဒါတွေ တကယ်ရှိခဲ့တာ ..."

"ငါမယုံဘူး ..."

("ဖုန် ... ရှင်း ... ရင် ...")

ဖုန်ရှုန်းရင်း ဇာတ်ဆို ထရပ်မိသွားသည်။ ။ သည် တစ်ခါတော့ အသံ

က သဲကွဲ လာပြီ။ အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အသံပင်။ ဖု
န့်ရှုန်းရင်း ပုံစံက ထူးဆန်းနေသောကြောင့် ထျန်ကျိက

"မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ဖုန့်ရှုန်းရင် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး

"ငါအခုတလော အသံတစ်သံ ကြားနေရတယ်ကွ ..."

"ဘာသံလဲ ..."

"အဘွားကြီး တစ်ယောက် အသံလိုလိုပဲ ... ငါ့နာမည်ကို ခေါ်နေတာ
..."

"ဟင် ..."

ဖုန့်ရှုန်းရင် စကားဆုံးတော့ ထျန်ကျိက မျက်လုံးကျွတ်ကျ မတတ်
ပြူးနေ၏။ ဖုန့်ရှုန်းရင် ဘေးကအသွားအလာ လုပ်နေသော လူများအား
တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ထျန်ကျိကျောကို ရိုက်ကာ

"မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ... သရဲတွေတာ ကျနေတာပဲ ..."

"ဟုတ်နေပြီ ..."

"ဘာဟုတ်တာလဲ ..."

ထျန်ကျိက ဖုန့်ရှုန်းရင် အနားတိုးသွား၍

"ပန်းမြို့တော်က ရာဇဝင်တစ်ခု ရှိသေးတယ်ကွ"

"ဘာလဲ"

"ပန်းမြို့တော်မှာ ပန်းဘွားဘွားဆိုတာ ရှိတယ် သူကအကူအညီ လို
အပ်တဲ့ အခါ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို ထပ်ခါတလဲလဲ ခေါ်နေတတ်

တယ်တဲ့ ... သူခေါ်တာကို အဲဒီလူကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မကြားရဘူး"

"ဖြစ်နိုင်လို့ လား ..."

"ဖြစ်နိုင်လား မဖြစ်နိုင်လား မင်းအခု ကြားနေရပြီ မဟုတ်လား ..."

"ငါ ..."

"ကျွန်းရောက်ရင် ငါမင်းနဲ့ အတူ အိပ်မယ် ..."

"ဘာလို့ လဲ"

"အဲဒီဘွားဘွား လာခေါ်ရင် ငါလည်း လိုက်ချင်တယ် ..."

မနိုင်ဘူးဟူသော ဟန်ဖြင့် ဖုန်ရှင်းရင် တစ်ယောက် ခေါင်းသာ ခါမိလေသည်။ ။ မကြာခင်မှာ ပဲ ပန်းမြို့တော်ကျွန်းက ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်လာခဲ့၏။ ညအချိန်တောင် ပန်းတွေနဲ့ လှပနေသော နေရာကြီးပါ။

ဆိပ်ကမ်းကနေ တစ်ဆင့် ဟိုတယ်သို့ ကျောင်းကစီစဉ်ပေးသော ကားနှင့် သာ ဆက်လာခဲ့သည်။ ။ တစ်လမ်းလုံးလည်း ပန်းပင်တွေကို စုံလို့ ပင်။ ပန်းမနှစ်သက်တတ်သော ဖုန်ရှင်းရင်ပင်လျှင် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့် လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

ကျောင်းသားများက ကင်မရာများ ထုတ်ကာ တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ ရိုက်ကြ၏။ မိမိဘေးမှာ ငြိမ်နေသော မျောက်လောင်းကျော် ယုန်ကျိုအား တံတောင်ဖြင့် တို့ ရင်း

"မင်းဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး မှတ်တမ်း မတင်ဘူးလား"

"အသုံးမဝင်ဘူး ..."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဒီမှာ ရှိတဲ့ ပန်းတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားလည်း ခဏပဲ ... ကျွန်း

ကနေ ထွက်သွားရင် အားလုံးက အနက်ရောင် ပိတ်ကားလို ဖြစ်ကုန်မှာ ..."

"ဟင် ..."

"ပျက်ကုန်တာပေါ့ကွာ ... သူ့အလိုလို ..."

"ဝိုး ... ဆန်းလိုက်တာ ..."

"မပြောဘူးလား"

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဟိုတယ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ ဟိုတယ်၏ ညအလှကလည်း အားလုံးကို မိန်းမော သွားစေသည် အထိ လှပလွန်းသည်။ ။ ဟိုတယ်နာမည်ကို နှင်းဆီပန်းများ ဖြင့် ပုံဖော်ထားသလို လမ်းတစ်လျှောက်လည်း အနီရောင် နှင်းဆီတွေဖြင့် အလှဆင်ထား၏။

နှင်းဆီပင်ခြေတွင် မီးသီးများ ထည့်ထားသောကြောင့် ပန်းတို့ က လင်းလက်နေသည်။ ။ ဟိုတယ်ကြီး တစ်ခုလုံးကိုလည်း ပန်းနွယ်ခတ်တို့ က ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံ ထားသေးသည်။ ။ ရဲတိုက်သဏ္ဌာန် ကြီးမားသော ဟိုတယ်ကြီးက ပန်းနွယ်တွေအောက် ပျောက်လုနီးနီးပင်။

ညအချိန်တောင် ဒီလောက်ကြည့်လိုလှတာ မနက်သာဆို ဘယ်လောက် လှလိုက်မလဲ ဟူသော အတွေးက အားလုံး၏ ခေါင်းထဲတွင် နေရာယူလျက်။ ကျောင်းကစီစဉ်ပေး ထားသောအခန်းဆီသို့ ကိုယ်စီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

ဖုန်းရှင်းရင် ၊ ထျန်ကျိနဲ့ ချန်အန်းတို့ က တစ်ခန်းဖြစ်သည်။ ။ အခန်းသွားရာ လမ်းတွင် လည်း ပန်းအိုးများ တန်းစီနေ၏။ အခန်းထဲ ရောက်တော့ ချန်အန်းက ရောက်နှင့် နေပြီ။

"ရောက်လာကြပြီလား"

"အင်္ဂါ"
